

ב ע ז ה ש י " ת

לספר בציון שם ה' ותהילתו בירושלים

מצור

תצא תורה

מאמרי סיכום לשיחות שנשמעו מפי כ"ק רבינו שליט"א במהלך שבת קודש
פר' חוקת תשפ"ה • עיה"ק ירושלים תובב"א

א שבת אין ירושלים

לרדת עד לבור חטא־העגל ומשם לדלות את עם
ישראל ולטהרם.

עבור דרך - לטהר טמאים, לטמא טהורים, כדי לטהר
אנשים טמאים, על הכהן המטהר לרדת לטומאה
ומשם לטהר את חברו.

עבור דרך - הכהן שרואה את הנגע אצל חברו, עליו
לדעת כי הנגע תחוב וטמון היטב בתוכו, הוא זה
שנגוע ואילו חברו - מסכן. מסכן שעליו להיראות כך,
צרוע ונגוע, רק בשביל להראות לכהן את פניו האמי-
תיות.

ולאחר שהתבונן הכהן בנגעו שלו, אִרְאָז יכול הוא
לטהר את חברו מן הטומאה בה שקע.

טמא ונאוותו

גם ה'ישמח ישראל' מביא רעיון נפלא הנסמך על יסוד
מוצק זה:

נתאר לעצמנו אדם ישר והגון. שמו הולך לפניו ומפי
מכריו - רק ברכות נלזגים על מידותיו הטובות; על
מעשיו הטובים; על הגינותו הראויה לשבח; ועל הלי-
כותיו הנעימים. בקיצור: **מושלם!**

|| ליל שבת ||

מטה - מעלה

כיצד נדע לשער כמה היא גדלותו של הצדיק?

כשנתבונן במידת השפלות שמשפיל עצמו - אמר ר'
אשר, כך נדע מהי גדלותו.

משום, שכשהוא משפיל את עצמו, מיד פוגש הוא את
הבורא, ואז השכינה היא זו שמדברת מתוך גרונו, וכך
יכול להעלות עימו יהודים נוספים.

בדיוק כפי שבכדי להרים בנין לגובה, על הפועלים
לרדת תחילה עד לעומק הקרקע - ושם להניח יסודות
שיצמיחו בנין גבוה ונישא, כך גם הצדיק - עליו לרדת
עד לתחתית האדמה ומשם לעלות מעלה מעלה.

הכהן - טמא ומטהר...

יסוד זה סובב ומקיף את כל עניני הפרשה, העוסקת
בפרה־אדומה.

החל מהרש"י הראשון, הפותח את הפרשה, **'נקראת
על שמך'**. רש"י זה מרמז על כך שמשם רבינו יכל

שירה שבאה משפלות

בסוף הפרשה גם מגיח לו היסוד הלז: בני ישראל מזמרים שירה לבורא ללא נוכחותו של משה רבינו.

להיכן הוא נעלם?

כיון שמשה היה נאמן, ישר וחלק, לכן כעת, כשלפתע מתגלה משה בנקודות האפלות שבו ונופל וחוטא. כל עם ישראל תססו כמרקחה. הכיצד יכול להיות שרבים הנערץ והדגול גם הוא נופל?

עד שחלחלה ההבנה בליבם, כי גדלותו של משה תלויה בשפלותו. **הם ראו כי על אף שנפל, לא נשבר! הוא המשיך. התקדם.**

וכשהם ראו זאת, הבינו הם מיד את מידת שפלותם האמיתית ומיד חשו ואמרו שירה מעצמם. הם כבר לא נזדקקו למשה רבינו שידריך אותם ויראה להם את החסדים הטמונים בדיניו של הבורא, הם כבר הבינו זאת מעצמם והודו לבורא בשירה והודיה.

כביסה - ותו לא!

כעת, לאחר שראינו כיצד היסוד הזה, שגדלותו של הצדיק תלויה במידת שפלותו, ניקח צעד קדימה. למדרגה גבוהה יותר.

בפרשה רואים אנו, כי כל אלו שהתעסקו סביב עבודת הטומאה, השוחט; השורף; האוסף את האפר; כולם נטמאים - **בשביל לטהר** - כפי שהרחבנו.

המעניין הוא, כי הכהן שהיזה וזרק את אפר הפרה על האדם, או במילים אחרות: זה שטיהר בפועל את האדם. הוא לא נטמא, **הוא רק מכבס את בגדיו** - ותו לא.

משום שהוא אוזח בשלב מתקדם יותר. הוא כבר לא צריך להיטמא בשביל לראות את הנגע אצל חברו הבא להיטהר אצלו, הוא יראה את נגע-עצמו גם ללא צורך להיטמאות!

טמא - טהור

ולסיום, נוסיף נקודה נוספת על הפתגם המובא למעלה **לה 'לטמא טהורים, לטהר טמאים':**

הטהור, עליו לדעת כי גם כשהינו במצב העכשווי - טהור, יש בו גם חלקים טמאים. עליו לחיות את הסכנה בה ניצב.

הטמא, עליו לדעת כי גם כשהינו במצב כזה של טמא, עדיין יש בו נקודות טהורות וטובות.

ולכן כשבא הכהן לטהר את חברו הנגוע, עליו להשיג ריש בו את ההבנה הזו כי הוא אמנם נטהר, אך ללא רחמי הבורא - הוא טמא לחלוטין.

ביום מן הימים, הבורא שולח אליו כאב, או בשפתנו של ר' אשר - 'סיבה'. אך הוא לא מוכן להיכנע בשופ"א לאותו כאב שנשלח אליו.

ולבורא הרי, הוא לא משאיר הרבה ברירות. **אין לו אלא לטמאות את אותו יהודי**, להראות לו את מקומו. הוא נזרק החוצה מכל המחנות; שבע ימים; שבע לילות; מנודה ומנותק מכל תקשורת לקהילה ולסביבה.

לאחר אותו שבוע ימים, ניגש הוא אל הכהן. הכהן רואה בעיניו החיצוניות את נגע רעהו, משדר את אותו נגע אל תוכו, אל עצמו, ומשם נטהר **הוא** ומטהר את חברו עימו.

ותהליך זה החל רק מאותה נקודה בה לא ניאות להרכין את ראשו לציווי הבורא ומשם פקדה אותו הטומאה.

אז מהו הפתרון לאותו טמא?

להיכנע. לפנות לבורא **טיפת מקום בחיים.**

מלחמת מוות!

יסוד זה טמון אף בגמרא המפרשת את הפסוק מפרשת השבוע **'אדם כי ימות באוהל'** - 'אין התורה מתקיימת אלא **במי שממית את עצמו עליה**' - פירשו האמוראים את הפסוק.

משום, שאם ברצוננו להשפיע תורה על חברנו וללמדו את מהלך הדרך בעבודת ה', **עלינו למות בשביל התורה.**

והכיצד נוכל למות בשבילה?

הסיפור הבא יסביר לנו את הדברים בנהירות:

גבריאל זכה וניחן מאת הבורא בחכמה ובתבונה כישרונית.

החכמה שבה ניחן, באה מהקב"ה, מהאין-סוף. ואדם **'חכם'** הינו אחד שמכיר ויודע בכך כי חכמתו באה ממקום גבוה ממנו.

ואילו הבינה שבה ניחן, היא כבר מטה אותו להבין. וכשהוא מבין? אוהו הוא מבין... 'גבריאל מבין' - שובה התפיסה את ראשו של גבריאל. הוא כבר מספיק לשכוח מהיכן הוא מבין.

לכן באה ה'דעת' והיא המאזנת בין שני הקוטבים הללו. היא מסבירה לגבריאל כי מצד אחד הוא אמנם מבין, אך מן העבר השני - **החכמה היא באה ממקום כלשהו.**

כך גם אנו, עלינו **למות** על התורה, כשנלחם באיתנות במלחמה הזו, בין ההבנה לחכמה, אז נוכל למות על התורה.

אך כשנדקלם ונקריא את התורה ונשאיר את ה'דעת'

יצוין, כי אצל הגויים זה לא כך. אצלם או שהם טהורים לחלוטין - או שהם טמאים לחלוטין, הם לא מוכנים לעמוד באמצע, בתוך.

|| סעודה שלישית ||

לפני - אחרי

דרכו של היצר היא, כשניצבת לפנינו הזדמנות לקיים מצוה - מכניס הוא בנו תחושות של ייאוש ושיברון. 'מה יצא לך מזה?' - הוא לוחש לנו.

וכאשר קיימנו את המצוה, הוא גם לא קופא ושוקט על השמרים.

הוא דוחק אותנו אל הפינה ההיא של גניבת ההצלחות. הוא מנפח אותנו בתחושת ה'כוחי ועוצם ידי' - עשה, קיים ואפילו הידר את המצוה.

לכן אומר לנו רש"י בתחילת הפרשה 'גזירה היא מלפני' - המצוה ההיא ואין לך להקשיב לעצת היצר המהתל אותך להתיימש מעשייתה; 'ואין לך רשות להרהר אחריה' - אל תהרהר לאחר עשיית המצוה, אל תתעסק בקטיפת וקצירת הפירות שלך.

אגב, אנו מתפללים לכך בכל יום: 'והסר שטן מלפנינו - ומאחרינו' - מייחלים אנו מדי ערב.

שהשטן לא ינשוב לתוכנו את רוחו, לא לפני עשיית המצוה - וגם לא לאחריה, רק נבין כי המצוה היא 'חוקה' מלפני הקב"ה.

אך איך תועיל הבנה זו, שהמצוה היא חוקה, לבלום את אותם המחשבות ששותל היצר בתוכנו?

תבחרו לבחור

לכן אומר לנו ה'חובות הלבבות':

כאשר אנו באים לעשות מצוה או מעשה טוב ומועיל, עלינו לבחור באותו מעשה; להחליט בהחלטיות וב'וודאיות' כי אנו הולכים על זה; להשתדל בשביל להשיג את אותו המעשה, אך ברגע שהוא מתחיל לאבד את טעמו ושואב מאיתנו כוחות המבלבלים אותנו בדרך לתוצאה - עלינו ליסוג מכך.

איי, התוצאה, מה יהיה עליה?

לא קרה דבר. אנחנו נקבל את השכר על הבחירה הנכונה, על ההחלטה הנכונה, על ההשתדלות הנכונה ועל הביטחון המוחלט.

הבחירה הנכונה!

ר' אשר בא ומעבה את אמרתו של ה'חובות הלבבות' (ב'חברותא' 306 - 303):

השלב הראשון מהשלבים הנזכרים הוא, **שלב הבחי-**

רה.

אך במה עלינו לבחור?

עלינו לבחור בבחירה ההיא שאנחנו לא בוחרים. זו הבחירה הנכונה. לבחור בכך שאיננו מסוגלים כלל לבחור! ואראז בחרנו ב'חי החיים' - בחיותו של הבורא ובסיבותיו.

מהו הרווח שנפיק מבחירה זו?

את הרווח נפגוש בעסקה המוצלחת והכדאית שאנו עומדים לסגור, לסכם ולעגל את הפינה המיותרת, ואז, ברגע שלפני האחרון מניא השותף את ידיו מהעסקה - אז נפגוש את הרווח.

כשנכשלה העסקה, אז אנחנו מרויחים מהבחירה, כי השטן לא יבוא אלינו. הוא לא יבוא כשהעסקה נראית שהולכת לכיוון טוב - כי אנחנו חיים עם הבורא ולא גונבים את הרגעים הנעימים הללו לעצמנו; וגם כשהיא נכשלת, הוא לא יוכל לשבור את הרווח החזקה הנושבת בתוכינו. כי אנחנו חיים עם הבורא. בחרנו בו והחלטנו בו והשתדלנו בשבילו.

מי אחראי עליך? ...

"ר' אשר" נכנס מלמד תינוקות אל החדר וצהל-תו נסוכה על פניו, "ברוך השם, אני כבר מבין את השפה שלך! אני יודע ומכיר בכך שהילדים, הם אלו ששומרים עלי, אני זקוק לשמירתם ואם לא - אני מט ליפול!"

ר' אשר מצידו הנחה אותו על המסלול הנכון והדגיש לו את דרכו הארוכה שעוד מצפה לו:

"ידידי היקר!! אינני יודע בדיוק מהו המצב בו אתה ניצב, אך אני כן יודע לומר לך, כי הנך ניצב באחד משלושת המצבים הבאים:

1. או שהנך אכן מודה שהילדים, הם אלו ששומרים עליך ואתה לא שווה כלום...

2. או שהנך גאה בכך שהם שומרים עליך, 'כך אני מבין ויודע את הדרך' - אתה חושב.

3. ויכול גם להיות שאכן חי אתה באיזון הנכון. היצר לוחש לאזנך 'אתה גדול! אתה יודע לשמור על הילדים בסדר מופתי ואידיאלי' - ואילו אתה יודע לעצור אותו בזמן ויודע כי הבורא שולח לך את המחשבה הזו שהילדים שומרים עליך, וכך חי אתה באיזון הקורקטי".

הרבי הסיבר זאת כך: הבורא שולח לנו 'ברען' ודחף לעבור עבירה, אך באותה המידה הוא גם שולח לנו 'מניעה' וניטרול העבירה.

אם אנחנו מתבוננים בשני המצבים האלו, נחיה עם הבורא ונחסוך את הנפילות שיופיעו לנו כשלא נחיה

איתנו.

וזה פשר ה'חוקה' שהבורא שולח אלינו, רש"י כותב:
'גזירה היא **מלפני**' - עלינו לחיות שגם ה'ברען' הדוחף
ומניע אותנו לעבור את העבירה, גם הוא מהבורא;
'ואין לך רשות להרהר **אחריה**' - כעת, לאחר שנמנענו
מלעבור את בעבירה, עלינו לחיות שזה שמנע אותנו
מהעבירה, הוא גם הבורא שאותה לנו במניעה שתנט'
רל את העבירה.

צעד ראשון

רבי שמעון בר יוחאי גם מלמד אותנו את המהלך הזה,
של לפני - ואחרי:

בזוהר הקדוש הוא כותב לנו כי עלינו לדעת שכל מה
שאנו חווים במשך שעות היממה - הם מהבורא. ואם
אנו נקשים ל'סיבות' ונגלה בהם את הבורא, נוכל להמ'
שיך, אך אם לא נקשים להם - ניפול ונפסיד.

רשב"י אף מגלה לנו כיצד נוכל לחבר את אותם מק'
רים לבורא:

ישנה בת-קול היוצאת ממרומים בשעה שהשחר
מפציע, כאשר אנו קמים מנימנתו ופוקחים את עינינו,
היא מכריזה: 'הבורא ישמור על עיניך!'; כאשר אנו
נוטלים ידינו, היא מכריזה: 'הבורא ישמור על ידיך'; וכך
גם היא מכריזה על רגלינו, כאשר אנו מתחילים לפסוע
ולהלך על רגלינו, וכן על שאר האיברים.

ואם אכן הקשבנו והתעוררנו לקול הכרזה זו - מה
טוב. מנענו את השטן שהיה בדרך אלינו לעצור אותנו
מלחשוב על הבורא.

אך, במידה ופספסנו את אותה ההכרזה ולא חשבנו
עליה, אנו נופלים. וכשקמים - השטן שוב אורב לנו
בתחושת ה'כוחי ועוצם ידי'.

לכן הדרך הרבי מביאלה את תלמידיו שהמחשבה,
הדיבור והמעשה הראשונים של היום, יהיו על הבורא
ולמענו.

אך ברגע והמחשבה, הדיבור והמעשה - לא היו על
הבורא - פספסנו את הרכבת של הבורא, ומשם מתג'

לגלים אנו בשרשרת נפילות וכשלונות.

ולחיפך, כאשר אנו **כן** מקיימים את ההדרכה ההיא -
היא תשפיע על כל סדר היום שלנו לטובה!

עקידת יצחק נוסח תשפ"ה

כשאברהם אבינו מנע עצמו ברגע האחרון מלשחוט
ולזבוח את בנו, נכתב בתורה 'והנה איל **אחר** נאחז
בסבך בקרניו' - מיהו אותו אייל-אחר? והלא אייל אחד
ויחיד היה שם, וזולתו - לא היה?

כנראה, אומר הרבי מלובלין, שישנו עוד אייל אחר
שנאחז בסבך בקרניו... כל אחד ואחד מאיתנו נאחז
בבורא העולמים מול מכאוביו ומדאוביו הסבוכים...
וכשצולח אותם בשלום - קיים עקידה לשמה!

אך מיהו זה שקיים את העקידה והתגבר על הכאב?
הקדוש ברוך הוא, לא האדם...

ולנו, אל לנו להפריע לו, איך? כשלא נתקן ולא נק'
לקל... כי כשנסה לתקן בכוחות עצמנו - רק נזיק
ונקלקל למהלך.

קוצים מרהיבים

חז"ל דורשים על רבי עקיבא שהיה דורש כל קוץ וקוץ,
ומכך העמיד תילי תילין של הלכות.

מהם אותם ה'קוצים' שהיה רבי עקיבא דורש?

הכוונה היא, לאותם קוצים שהפריעו לו, לכאורה, לה'
תקדם בעבודת ה'.

הוא הרי צמח ופרח אצל משפחה נוכרית, בזויה, שום
מושגים והלכות לא ידע, ורק לכן הכיר בשפלותו והיה
נעמד על כל קוץ וקוץ של הלכה.

הוא היה צועק לבורא שיחנן אותו בשכל להבין את
תורתו, הוא נכנע לבורא ומכך העמיד תילי תילין של
הלכות!

יוצא לאור ע"י

להארות והערות ניתן ליצור קשר:

sh035702728@gmail.com

052-710-74-77

ב ע ז ה ש י ת

לספר בציון שם ה' ותהולתו בירושלים

מצור

תצא תורה

שיעורו השבועי של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בבית מדרשו בעיה"ק ירושלים לבני החברה

פרשת בלק

7

העולם מתמלא במלוי הנכון

פרק ב': מעטיפה לעטיפה

כדי להבין את תשובתו הפלאית של הבורא, עלינו לעקוב אחר הסדר בו ברא הוא את עולמו.

בתחילה, הוא ברא עולם ריק. ואלו שכן היו בו - לא הכירו מושג של ניתוק מהבורא.

באותו זמן, הבורא היה אחד, יחיד ומיוחד. כולם הודו בכך, לא היו צריכים הוכחות בשביל להבין את זה.

זה היה ברור - הוא ואין בלתו!

האחדות, היא זו שהחזיקה את העולם בתקופה ההיא. כולם, כל הנבראים היו מאוחדים ומאוגדים תחת דגלו של הבורא ועימו.

חיו עם הבורא באחדות נפלאה ומושלמת.

אך, עם הזמן, החל תהליך והתפתחות של הפרדה בין הבורא לברואיו שהציב בעולם.

משום שהבורא יצר עולם שהוא היה בעצם - חלל ריק. וחלל זה החזיק את העולם, משום שבלי החלל ההוא, היה העולם חוזר למקום ממנו צמח - לאין

פרק א': למה רק הם?

כל אומות העולם - כולם כולל כולם - כשראו הם את הניסים שקרו עם ישראל, מיד קראו באנחת דיכאון אל הבורא; "גם לנו מגיע זאת!"

"אנחנו גם ראויים לטעום מעט מהטעם המתוק הזה של מחולל הניסים והנפלאות! מהיכן צצו אפ" ליות אלו בבריאה?"

תגובתו של הבורא הייתה חדה, ברורה ונחרצת. שלושה מילים הכריעו את הכף:

הצור. תמים. פָּעֵלוּ. נקודה. וכאן נגמר הסיפור.

אין לכם רשות לשאול שאלות, כך נקבע - וכך יהיה! היהודים - יקבלו, ואתם? תשארו בשקט, בצד...

איזו מין תשובה היא לאחד שמבקש לקבל מתנה. כך מגיבים ומנפנפים אותו בהינף יד, בלי סיבה שתיתן מנוח לנפשם?

אז מדוע הבורא התייחס אליהם כך?

...

סוף.

לכן הוא ברא את החלל הריק הזה, שהוא זה שימנע את החזרה לאין־סוף

...

פרק ג': דרוש: אכל לשכבות

השכבות הללו מחפשים סחורה. הם מחפשים אוכל לזון את רעבונם.

לכן, הם עלו על פטנט מיוחד.

הם באים אלינו בדמות כאבים; בדמות דיכאון ועצבות; בדמות כעס ורציחה; בדמות גאווה; בדמות ייאוש; וכך הם מנסים להכניס אותנו תחת קורתם.

אם נתייחס לאותם כאבים בתור כאבים - החטא־נו את המטרה ונפלו בתוככי עומק השכבות הנוראיות.

אז מה כן יועיל לנו לשמור את המרחק הנדרש מהם?

...

פרק ד': צמוד לר' אשר...

באחד מן השנים, החליט ר' אשר כי עליו לרכוש לעצמו חלקת קבר ומקום מנוחה - לאחר המאה ועשרים לחייו.

כשחבר מן החברים שמע על ההחלטה, מיד התערררה בו נקיפת המצפון: 'אני חייב קבר סמוך וצמוד לר' אשר! אני רוצה להיות סמוך אליו גם לאחר המאה ועשרים...' - הכריחו המחשבות את ראשו לקנות גם חלקה לקבורה בסמוך למקום שנרכש לר' אשר.

ואכן, למחרת הסתובב ותר אחר חלקה פנויה בסמוך למקומו של ר' אשר.

אך, חרס העלה בחכתו. אפס.

כל הבורות כבר היו שמורים ומוכנים לקליטת רוכשיהם...

בצר לו פנה החבר לר' אשר ושטח בפניו את מאמציו ואת אכזבותיו על כך שלא עלה בידו לרכוש קבר סמוך אליו.

ר' אשר הישר את מבטו אליו, ובטון החלטי הכריז:

"אני לא צריך אותך, לא בעולם הזה - ולא בעולם

הבא! נתתי לך עבודה - זה יותר מהכול. תלך בדרך שלי, ואני תמיד אהיה איתך!"...

כדי להתגבר על השכבות העומדות מולנו ומפריעות לנו להמשיך בעסקים ובחיי היום־יום, עלינו להשתמש באוצר הזה.

לחיות עם הבורא - תמיד. תמיד. ורק כך נוכל לחשל את השכבות.

...

פרק ה': לזבל את השרשים

נלמד זאת מהיער הבתולי בקליפורניה שבארה"ב, ששם ניתן לראות את העצים הגבוהים ביותר בעולם!

עצים שניצבים זה מאות ואלפי שנים על מקומם, בלי כל תנועה ותנועה המטה אותם ליפול.

החוקרים הסבירו, כי שורשיהם של העצים, חזקים ועמידים - והם משפיעים על הגזע, העלים ואף על הפירות.

ואם לא די בכך, עץ ששורשיו בריאים ותקינים כל צרכם, מעביר הוא את כוחותיו ואת הריענון שבהם, לחברו שזקוק להם, וכך משלימים העצים האחד את השני ומשם קצרה הדרך לראות את המחזה המרהיב בפארק.

"אֵילָן שְׁעֵנָפִי מְעֵטִין וְשָׂרְשָׁיו מְרִבִּין, אֶפְלוּ כָּל הָרוֹחַ חוֹת שְׁפֵעוֹלָם בָּאוֹת וְנוֹשְׁבוֹת בּוֹ - אֵין מְזִיזִין אוֹתוֹ מִמְּקוֹמוֹ" - אומרת לנו המשנה במסכת אבות.

כשנהיה חזקים, ברורים ואיתנים בשורשי נפשנו - שום שכבה ורוח שבעולם, לא תצליח עלינו!

כשאנחנו נשקיע ונטפח את שורשינו - הם יתנו לנו כוחות להמשיך עם כל המרץ וביתר שאת.

אגב, השורשים הללו הם המידות הרעות שבנו...

כן, כן, באותם המידות החשוכות והאפלות שזורמים בעורקינו - שם, שם עלינו לעבוד ולטפח...

משם נוכל לגלות את הבורא - ומשם נוכל להחזיר את העולם לאחדות המתבקשת והחסרה!

...

פרק ו': החיובי על השלילי

כשאנו נחיה בשורשים - במידות הרעות, את הבור

הם מיד שוכחים כי הם פה בשביל תפקיד. הם לא זכו לנקודת החיבור הזו.

אך אנו, עם ישראל, זכינו ולא חוזרים על טעויותיהם.

אך מדוע, מדוע זכינו לזה? מה הביא אותנו שמאז שאנו יוצאים לעולם - אנחנו חיים עם התזכורת היומיומית הזו?

כפי שהרחבנו בתחילת המאמר.

מאותו הרגע בו ברא הבורא את העולם, שהוא הש' כבה והעטיפה, מני אותו הרגע - החלה ההתפתחות בנושא: **החזרת הגזילה לבורא.**

בתחילה היו קיימים מספר רב של פילוגים וחילוקים בין הבורא לבריותיו.

ומבריות העולם החל התהליך לצעוד על הרגליים, להתקדם לכיוון התוצאה.

ואת התוצאה קיבלנו במעמד הר סיני, בנתינת התורה.

במעמד ההוא בחר בנו הבורא לעמו, 'אתה בְּחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים', הוא הפריש וחילק אותנו מהגויים.

באותם שעות נצרב לנו בתודעה כחותם באש, כי אנחנו פה בשביל להמשיך את האחדות הזו שהייתה לנו בשעות נעלות אלו.

נחקק על מוחנו: **'אנחנו יהודים ואנחנו משיבים את הגזילה לבורא'.**

ומאז - אין כפתור 'עצור'.

לכן אנחנו כל הזמן במלחמה עם השכבות, **אנחנו ספונים בתוך הזרם - ולא עוצרים!**

ומעניין לציין, הרי שלושה ימים לפני שקיבלנו את התורה - כבר שרתה האחדות במחננו.

איך היא הגיעה, והלא עדיין לא התקדשנו בתורה?

מפני שבתורה מונח מטען כה עוצמתי ומפוצץ של חיבור לבורא, של פיצוץ כל שכבות ההסתרה ממנו, לכן גם לפני שהיא פיארה את ראשנו - כבר התעטרנו בניצוצות ממנה.

היא כבר המטירה עלינו מספר גיצי אש של חיבור וכך התחברנו והתאחדנו!

♦♦♦

רא, נרויח מכך שני יתרונות:

1. לא ניפול בתוך הרשת הנפרסת למול עינינו - **אנחנו מחוברים ולא נופלים!**

2. וגם כאשר הם לא נפרשות לנגד עינינו, כאשר אנחנו צועדים על שביל המלך - גם אז לא נשכח מי יצר את אותו השביל ולמי שייך השביל הזה - **אנחנו מחוברים ולא שוכחים!**

הווה אומר, העבודה שבשבילה נשלחנו לכאן היא, להשפיע את החיובי על השלילי.

להשפיע את הכוחות שהחזיקו אותנו בכשלונות - שיחזיקו אותנו גם בהצלחות!

ומהם הכוחות הללו?

ההבנה ההיא, שאיננו מסוגלים ואיננו יכולים בלי הבורא.

ההבנה ההיא, שעלינו להשיב את הגזלה אשר גזלנו מהבורא; להשיב את הגזילה שהשכבות והקליפות גזלו מהרבש"ע.

♦♦♦

פרק ז': לחשב מסלול מחדש!

העבודה הזו - לחיות עם הבורא בכל התקופות, לא הולכת ודועכת וחולפת.

ר' אשר אמר, כי היא נמשלת לנחל מים צלולים וזכים.

הנחל, הולך וזורם. אם יפסיק הזרם - המים התייבשו על מקומם עד שישאירו רק אדמה סדוקה וצלקות ירוקות על הסלעים, זכר למה שפעם היה מים...

"כל רגע, להתחיל מחדש - ולא להישבר!" - היה ר' אשר ממריץ בחברים.

לא להישבר. אסור לנו להגיש אוכל לקליפות, אסור לנו לגרום להם מוטיבציה לבוא שוב, אסור לנו ללטף אותם ולהעניק להם חום ואהבה - **אסור!**

♦♦♦

פרק ח': מטען עוצמתי

וכעת נחזור לגויים שאודותם פתחנו.

הם, הגויים, לא מטים את זכרונם לזכור כי עליהם להחזיר את הגזלה לבורא.

פרק ט': התפתחות האחדות

ומאז, מאותו מעמד אלוקי ומרומם, הבורא איחד אותנו עוד ועוד.

בתחילה היה זה **בנפש**: במעמד קבלת התורה היו כולם באחדות מפעימה.

לאחר מכן איחד אותנו הבורא **בזמנים**: חמורו של בלעם פצה את פיו ואמר לאדונו **'מה עשיתי לי, כי הפיתני זה שלש רגלים?'**

אז רימז לו החמור כי הוא מבקש לעקור אומה המייחדת שלושה זמנים ועולה בהם לרגל.

בשלושת הרגלים ישנו זמן מיוחד שבו כל עם יש-ראל מתאחד עם קונו.

ואילו בפעם השלישית היה זה **במקום**: כאשר נכנסנו לארץ ישראל, שהיא המביאה אותנו להתחבר לבורא.

ואז ירד אלינו בית המקדש, שהוא כבר בכלל, חיבור ישיר לבורא.

...

פרק י': הסנונית הראשונה

כעת, אנחנו יכולים להבין את תשובתו התמוהה של הבורא לאומות העולם:

'הצור תמים פעלו'

אף אחד לא גוזל את התפקידים פה בעולם.

אז מדוע זכו לכך בני ישראל?

כי הם קיבלו את התורה!

התורה היא זו שמבררת ומשיבה את הגזילה אלי, ולכן, רק לכן, הם אלו שזכאים לקבל את הניסים ואת הנפלאות!

כשהם התעטרו בתורה הם החלו להחזיר את הער לם למקום בו הוא צריך להיות, זו הייתה הסנונית הראשונה בדרך לגילוי האור בעולם.

אלומת אור ||| געדאנק מתוך השיעור

ר' אשר היה מסתובב במחלקות בית-החולים לרפואת הנפש והיה מעודד את החולים.

באחד מן הימים, חזר ר' אשר לביתו עם מלווה; הוא הוציא מביה"ח חולה, שיבוא איתו לביתו, שישהה שם שבועיים למנוחה ואח"כ יחזור לביה"ח.

לאחר שבועיים ימים, אמר לו ר' אשר: "אתה רואה שאתה מרגיש טוב. אם תישאר אצלי עוד שבועיים - אתה כבר לא תצטרך בכלל לחזור לביה"ח!"

איך שאורחו שמע זאת, החל הוא להתפרץ ולהשתולל: **"מה?! אני לא אהיה שם יותר?!"**

"אז מי יבוא לבקר אותי? לא האחים לא החברים..."

להארות

והערות:

sh035702728@gmail.com

052-710-74-77

יוצא לאור ע"י

נתרם לעילוי נשמת
מרת יהודית בת יעקב דניאל
ע"ה

פרנס
הגליון